

відповідальності за прийняття свідомо неправосудних рішень тощо [2, с. 117].

Отже, на разі в Україні інколи використовується судовий прецедент, але це законодавчо не закріплено, тому він є джерелом права тільки частково. Це джерело права зможе значно поліпшити правосуддя та сприяти, вирішити ряд проблем в нашій державі та удосконалити правову систему.

Література

1. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: підручник / О. Ф. Скакун // 4-те видання – К.:Алерта,2016.– 528 с.

2. Череватюк В.Б.Судовий прецедент: перспективи в Україні / В.Б. Череватюк О.М. Лисенко // Людина, суспільство, держава: правовий вимір в сучасному світі: [Матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, Національний авіаційний університет, 27 лютого 2014 р.] . К:ТОВ МП ЛЕСЯ. – 711 с.– С. 113-115.

3. Луць Л.А. Перспективи становлення судового прецеденту як джерела права України / Л.А. Луць // Вісник центру суддівських студій. – 2006. – № 6. – С. 9-15.

4. Шафарчук В. Судовий прецедент в Україні [Електронний ресурс] / В. Шафарчук // Юридична Газета. – 2013. – № 35-36. – С. 41. – Режим доступу: <http://www.interlegal.com.ua/corporate/?p=552>

УДК94: 342 (477) (043.2)

Лобай Д.М., Устименко О.О., студентки,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Головка С.Г., к.і.н., доцент

УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА ДОБИ ПАВЛА СКОРОПАДСЬКОГО: ДЕРЖАВНО-ПРАВОВІ ТА СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНІ АСПЕКТИ

Восени 1918 року становище України було досить складним. Реальність поновлення більшовицької експансії, нездатність Української Центральної Ради опанувати ситуацію підштовхнули до консолідації та активізації політичних сил, лідером яких став генерал Павло Скоропадський.

Встановлення влади гетьмана Скоропадського започаткувало другий період в часи відродження української державності з квітня по листопад 1918 р. В Україні встановлювався режим особистої влади гетьмана, який уособлював не тільки виконавчу, а й законодавчу владу, мав великий вплив на судову систему[1, с. 380].

Було врегульовано взаємовідносини держави з громадянами шляхом

прийняття Закону про громадянство, започатковано процес формування інституту державної служби.

Першочерговими завданнями гетьманського уряду стало відродження української мови, створення національних освітніх закладів, збільшення кількості україномовних газет, журналів, підручників, розвиток музичного, театрального мистецтва тощо. У цей час створювалися культурно-освітні організації «Просвіти», ініціатором відродження яких була українська інтелігенція, що формувала національну самосвідомість. У губернських і повітових центрах України «Просвіти» відкривали курси з підготовки вчителів, створювали гуртки з ліквідації неписьменності серед дорослих, а для школярів запроваджували програми рідною мовою. У 1918 р. на території України діяло понад 2000 «Просвіт», їх діяльність продовжувала активізуватися.

Промислова, аграрна, соціальна, фінансова політика гетьманського уряду на чолі з Федором Лизогубом була спрямована на відновлення дореволюційного соціально-економічного ладу та захист інтересів великих промисловців, поміщиків, фінансистів, що викликало стихійний масовий опір українського селянства і робітництва, який жорстоко придушувався Державною вартою, підрозділами німецьких та австро-угорських військ [2, с. 189].

Вагомими були здобутки уряду гетьмана в розбудові мережзовнішньополітичних представництв. За весь період свого існування Українська держава П. Скоропадського мала 11 дипломатичних і близько 50 консульських представництв у 20 країнах, а на своїй території – 12 дипломатичних і 42 консульських представництва з 24 держав [3, с. 638]. Дипломатичні відносини гетьманського уряду з урядом Росії формувалися відповідно до Брестського договору. Під час переговорів обговорювалися питання припинення воєнних дій, а також фінансів, транспорту, поштових зносин, обміну полоненими, економічних і культурних відносин. Були створені українські генеральні консульства в Москві та Петрограді, консульства в інших великих містах Росії.

Фахівці відзначають певне економічне піднесення України періоду Гетьманату. Цьому сприяли відновлення приватної власності, підтримка гетьманом вільного підприємництва та можливість промислових і торговельних кіл впливати на економічну політику влади, широкий збут товарів до Австро-Угорщини та Німеччини. Хоча повернення майна та землі поміщикам, ліквідація селянських комітетів, встановлення 12-годинного робочого дня не сприяло підтримці гетьманської влади серед селянських і робітничих мас.

Але, на жаль, проводячи на той час досить результативну державну політику, П. Скоропадський не зміг стати національним лідером, який би зумів консолідувати всю Україну. Гетьман не мав належної підтримки українських політичних партій.

Отже, можна твердити, що державотворча діяльність П.Скоропадського в добу Гетьманату була вагомою, попри недоліки й прорахунки та незважаючи на дуже складний нетривалий час його правління. Головними здобутками влади були становлення та розвиток освіти, науки, культури; розвиток законотворчості Української держави; формування інституту державної служби; розбудова дипломатичних представництв; створення судової системи тощо.

Література

1. Савченко В.А. Павло Скоропадський – останній гетьман України / В.А. Савченко. – Х.: Фоліо, 2008. – 380с.
2. Задунайський В. Скоропадський Павло Петрович // Довідник з історії України. Т. 3. – К., 1999. – С. 187-190.
3. Енциклопедія державного управління: у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. При Президентові України ; наук.-ред. колегія: Ю. В. Ковбасюк (голова) та ін. – Київ: НАДУ, 2011. – Т. 3: Історія державного управління. – 2011. – С. 636–639.

УДК008:34:339.92(477:4)(043.2)

Майдачевська А. В., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Шапенко Л.О., асистент

ШЛЯХИ ЗБЕРЕЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ САМОБУТНОСТІ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Сучасний етап суспільного розвитку характеризується глибокими системними змінами, які пов'язані з явищем глобалізації, що породжує взаємозв'язок і взаємозалежність майже усіх сфер суспільного життя шляхом їх універсалізації й стандартизації. Незважаючи на багатовікову історію, найбільшій точки прояву глобалізація досягла саме на сучасних етапах. Це, насамперед, виражається у взаємодії національної правової системи з правовими системами європейських країн. Саме правова сфера є однією із найбільш деформованих, адже під впливом глобалізаційних процесів відбувається трансформація держави, права і національної правової системи в цілому. Кучерков І. А. і Вороніна Т. В. визначають правову глобалізацію як процес створення єдиних правових принципів і методів правового регулювання та системи правозастосування, з метою формування єдиної правової системи і наднаціональних механізмів правового регулювання [1, с. 91].

Вплив глобалізаційного ефекту на правову сферу полягає у трансформації існуючих правових і державних явищ, проте функціонування національної правової системи в сучасних умовах